சமூக நீதி மற்றும் இட ஒதுக்கீடு

சமூகத்தால் உருவாக்கப்படும் எதிர்மறை மதிப்புகள் மக்களிடையே சமத்துவமின்மை மற்றும் பிளவுகளை ஏற்படுத்துகின்றன. சமூக சக்தி என்பது மேலாதிக்க நிகழ்வாகும், இது வெட்டு—தொண்டை போட்டிக்கு வழிவகுக்கும் மற்றும் பாடங்களின் முழுமையான கட்டுப்பாட்டில் முடிவடைகிறது. சமூக அடையாளத்தைப் பாதுகாப்பதற்காகவே, ஆதிக்கச் சமூகங்கள் அதிகாரத் துறையைக் கைப்பற்ற முயல்கின்றன. பன்மை சமூகத்தில் உள்ள பல்வேறு சமூகங்களில், ஒரு குழுவின் ஆதிக்கம் நியாயமற்றதாகவும், அநியாயமாகவும் கருதப்படும் ஆதிக்கக் குழுக்கள் இன, மத, சாதி, மொழி மற்றும் கலாச்சார உணர்வுகளை செயல்படுத்தி, மற்ற குழுக்களின் சமூக உரிமைகளைத் தவறாகப் பயன்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டு நிரந்தர விரோதத்தில் முடியும். வெவ்வேறு குழுக்கள். சமத்துவ சமுதாயத்தை அமைப்பதற்காக நலிவடைந்த பிரிவினர் மேற்கொள்ளும் போராட்டமே சமூக நீதி என அறியப்படுகிறது.

பண்டைய இந்திய நாகரிகம் "வர்ணாஷ்ரம தர்மத்துடன்" உருவானது, இது படிநிலையின் கொள்கையை அதாவது மேல் மற்றும் கீழ் அடுக்குகளை உதைத்தது. வர்ண அமைப்பு "நான்கு வர்ண அமைப்பு" என்றும் அழைக்கப்படுகிறது, இதன் மூலம் மக்கள் பிராமணர்கள், க்ஷத்திரியர்கள், வைசியர்கள் மற்றும் சூத்திரர்கள் என பிரிக்கப்பட்டனர்.

இந்த வர்ண வகைப்பாட்டிற்கு அப்பாற்பட்ட பிரிவுகள், பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினர் என வகைகளாகும். காலனித்துவ காலத்தில் இந்த தாழ்த்தப்பட்ட சமூகங்கள் தீண்டாமையால் பாதிக்கப்பட்ட பஞ்சமர்களாக வகைப்படுத்தப்பட்டனர். சமுதாயத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் தோன்றிய நாகரிகத்தின் வெவ்வேறு கட்டங்களில் பிறப்பின் அடிப்படையில் இந்தப் பிரிவு புகுத்தப்பட்டு சமூகமயமாக்கப்பட்டது.

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி, குறைந்த தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி அல்லது போதுமான இயற்கை வளங்கள் இல்லாத மாநிலங்கள் முழுமையான முன்னேற்றத்திற்காக தங்கள் சொந்த சிறப்புக் கொள்கைகளை உருவாக்கலாம். தற்போதுள்ள அரசியலமைப்பு விதிகளின்படி, அனைத்து மாநிலங்களிலும் தாழ்த்தப்பட்ட மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகங்களுக்கு சிறப்பு சட்டங்கள் மற்றும் சலுகைகள் வழங்கப்பட்டன.

இந்திய அரசியலமைப்பின் பிரிவு 15 (4) சமூக மற்றும் கல்வியில் பின்தங்கிய சமூகங்கள் அல்லது SC/ST மக்களுக்கான சிறப்பு கொள்கை முடிவுகளை எடுப்பதில் தடையாக உள்ளது.

இந்திய அரசியலமைப்பின் பிரிவு 16 (4) போதுமான பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்படாவிட்டால், பிற்படுத்தப்பட்ட சமூகத்தினரிடையே எந்தவொரு நியமனம் அல்லது இடஒதுக்கீட்டை இது தடுக்காது. இந்தியா ஒரு துணை வெப்பமண்டல,

பல்வேறு புவியியல் வளிமண்டலத்துடன் துணைக் கண்டம். மக்கள் வெவ்வேறு மொழிகளைப் பேசுகிறார்கள் மற்றும் தனித்துவமான பரம்பரை மதிப்புகளைப் பின்பற்றுகிறார்கள். இந்த காரணிகள் இருந்தபோதிலும், வர்ண அமைப்பு காரணமாக சமத்துவமின்மை உள்ளது. இது தாழ்த்தப்பட்ட சமூகங்களின் சமூக—பொருளாதார நிலைமைகளை முன்னேற்றுவதற்கும் மேம்படுத்துவதற்கும் ஆகும்; இந்திய அரசியலமைப்பு அதன் சிறந்த வழிகாட்டுதல்களை வலுவான கட்டமைப்பு அடித்தளத்துடன் கொண்டுள்ளது. சிறப்பு சலுகைகள் தேவை நீதிக்காக நாங்கள் குரல் கொடுக்கிறோம். காரணங்களை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். சமூக அடையாளத்துடன் வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்டால், அது ஒரு சமூகத்தில் முழுமையான அநீதியாகும். இது மக்களிடையே சமத்துவமின்மையை உருவாக்குகிறது. சாதி, பாலினம், மதம் மற்றும் பிற வேறுபாடுகளைப் பொருட்படுத்தாமல் , தனிநபர் வாழ்க்கையில் தங்கள் திறமை மற்றும் திறன்களை நிரூபிக்க பொருத்தமான வாய்ப்புகள் வழங்கப்பட வேண்டும். சமூக—அரசியல் கோட்பாடுகளில், தனிநபர் மற்றும் சமூக—கலாச்சார வேறுபாடுகளுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு அவர்களிடையே வெளியேறுவது ஒரு முக்கிய அம்சமாக கருதப்படுகிறது. தனிநபர்கள் தங்கள் சாதனைகள் மற்றும் திறமைகளின் அடிப்படையில் மரியாதை மற்றும் நற்பெயரைப் பெற வேண்டும். அது சமூக அடையாளங்களின் அடிப்படையில் இருக்கக் கூடாது. சமூகத்தில் நிலவும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் மற்றும் பாரபட்சமான நடைமுறைகள் செயற்கையானவை மற்றும் அவை தப்பெண்ணங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

வெறும் விநியோகம்

ஒரு சமூகத்தில் உள்ள தனிநபர்களுக்கு வளங்களை நியாயமான முறையில் விநியோகிக்க வசதியாக அரசாங்கங்கள் சட்டங்களை இயற்றலாம் மற்றும் இயற்றும். வளங்களின் நியாயமான விநியோகத்திற்கு சட்டங்கள் வழி வகுக்கின்றன. சட்ட அமலாக்க முகமைகள் விநியோகத்தின் செயல்முறையை கண்காணிக்க வேண்டும்.

விநியோக நீதி மற்றும் பழிவாங்கும் நீதி

சமூகத்தின் அனைத்துப் பிரிவினருக்கும் வளங்கள் எவ்வாறு விநியோகிக்கப்படும் என்பது நீதியின் கருத்தைப் படிக்கும் போது கணிசமான விவாதப் புள்ளியாக இருக்கும். இந்த விஷயத்தை இன்னும் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள, நீதியின் பிரச்சினையில் ஒரு சில முக்கியமான முன்னோக்குகளில் நாம் வாழ்வோம். நீதியைப் பற்றி விவாதிக்கும்போது வளங்களின் சமத்துவம், பொதுவான உரிமைக் கோட்பாடுகள் மற்றும் உரிமைகள் பெரும்பாலும் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

ஜான் ராவல்ஸ் தியரி ஆஃப் ஜஸ்டிஸ்

20ஆம் நூற்றாண்டின் தலைசிறந்த அரசியல் தத்துவவாதிகளில் ஒருவராகக் கருதப்படுகிறார். நீதி நியாயம் என்ற முன்னுதாரணத்தின் அடிப்படையில் நீதி கோட்பாட்டை உருவாக்கினார். அவரது கட்டமைப்பானது அனைத்து தனிப்பட்ட

பண்புகளையும் தார்மீக ரீதியாக தன்னிச்சையாகக் கருதுகிறது; எனவே அவருக்கான நீதி சமத்துவத்தை கோருகிறது. அவரைப் பொறுத்தவரை, சுதந்திரம், வாய்ப்பு, வருமானம், செல்வம், சுயமரியாதை உள்ளிட்ட அனைத்து சமூக விழுமியங்களும் சமமாகப் பகிர்ந்தளிக்கப்பட வேண்டும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அநீதி என்பது 'அனைவருக்கும் பயனளிக்காத சமத்துவமின்மை'. அனைவருக்கும் பயனளிக்காத ஒரு தனிநபரின் ஏதேனும் செயல்/பண்பு உண்மையில் ஒரு சமூகத்தின் சமத்துவமின்மை மற்றும் நியாயமற்ற/அநீதியான தன்மையைக் குறிக்கிறது.

இந்த முன்னோக்கு நீதியைப் பற்றிய விரிவான புரிதலைக் கொண்டிருக்க நம்மைத் தூண்டுகிறது.

உறுதியான செயல்

சமூக மற்றும் பொருளாதார ரீதியாக பின்தங்கிய மக்களுக்கு முன்னுரிமை அளிப்பதன் மூலம் சமூக சமத்துவத்தை மேம்படுத்துவதே உறுதியான நடவடிக்கையின் கொள்கையாகும். பெரும்பாலும், இந்த மக்கள் அடக்குமுறை அல்லது அடிமைத்தனம் போன்ற வரலாற்று காரணங்களுக்காக பின்தங்கியவர்கள். உறுதியான நடவடிக்கைக்கான ஆதரவு பல இலக்குகளை அடைவதற்கும், வேலை மற்றும் ஊதியத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைப்பதற்கும், கல்விக்கான அணுகலை அதிகரிப்பதற்கும், சமூகத்தின் முழு அளவிலான மாநில, நிறுவன மற்றும் தொழில்முறை தலைமைத்துவத்தை வளப்படுத்துவதற்கும், வெளிப்படையான கடந்த கால தவறுகள், தீங்குகள் அல்லது தடைகளை நிவர்த்தி செய்வதற்கும் மற்றும் குறிப்பாக அடிமைத்தனம் மற்றும் அடிமைச் சட்டங்களின் பின்னணியில் இடதுசாரிகளின் வெளிப்படையான சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளை நிவர்த்தி செய்தல்.

மெட்ராஸ் மாகாணத்தின் நிலை:

அதே காலகட்டத்தில், சென்னை மாகாணம் பிரிட்டிஷ் பேரரசின் நேரடி ஆட்சியின் கீழ் வந்தது. 'ரியோத்வாரி' போன்ற சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன. மேலும், வரி வசூலிக்கும் முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. மேலும், ராணுவ வீரர்களும் தூண்டிவிடப்பட்டனர். 1835 இல் ஆங்கிலம் இந்தியாவில் அதிகாரப்பூர்வ மற்றும் நிர்வாக மொழியாக அறிவிக்கப்பட்டது. பிரிட்டிஷ் இந்திய இராணுவப் படைகளில் இந்தியர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். இராணுவத்தில் இணைந்தவர்களில் பெரும்பாலோர் பிராமணர் அல்லாதவர்கள் மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகங்கள். காலனித்துவ பிரிட்டிஷ் ஆட்சி இந்தியர்களை இராணுவப் படைகளில் நியமித்தாலும், கல்வி நிறுவனங்களில் இந்திய மொழிகளை அனுமதிக்க தயங்கியது. இந்த விரும்பத்தகாத நிலை 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி வரை இருந்தது . இந்த சேவைகளில் சரளமாக ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர்.

19ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் 'ஜமீன்தாரி' மற்றும் 'ரியோத்வாரி' அமைப்பு நிறுவப்பட்டதன் காரணமாக, ' நிலப்பிரபுக்கள்', 'ஜமீன்தார்கள்' மற்றும் பிற ஆதிக்கக்

குழுக்கள் முழு இந்தியாவிலும் முன்னணியில் இருந்தது. மேலே சொன்னவர்கள் எல்லாம் “சாதி இந்துக்கள்”. அனைத்து கிராமங்களிலும் "சாதி இந்துக்கள்" ஆதிக்கம் கிராமங்களை பெரிதும் பாதித்தது, குறிப்பாக, தாழ்த்தப்பட்ட சமூகங்கள் இந்தியாவின் அனைத்து கிராமங்களிலும் நிலங்களை ஒதுக்கி வைக்கின்றன. இது தொடர்பாக, 'பிரான்சிஸ் எல்லிஸ்' என்ற பிரிட்டிஷ் அதிகாரி 'நிலை அறிக்கையை சமர்ப்பிக்க நியமிக்கப்பட்டார். Ryotwari அமைப்பு'. இதேபோல், மற்றொரு அதிகாரியான 'தாமஸ் மன்ரோ'வும் 'ரியோத்வாரி அமைப்பு' தொடர்பான அறிக்கையை சமர்ப்பித்தார். அறிக்கைகளின்படி, 'கீழ் அடுக்கு மக்களால் உழவு செய்யப்பட்ட நிலங்கள், 'ஜமீன்தார்கள்' மற்றும் 'நிலப்பிரபுக்களால்' சட்டவிரோதமாக ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு கையகப்படுத்தப்பட்டன, இதனால் தரம் குறைந்த விவசாயம் மற்றும் குறைந்த அளவு விளைச்சல் ஏற்பட்டது. இந்த கையகப்படுத்துதலால் நில வருமான வரியும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதாகவும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், தாழ்த்தப்பட்ட மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகங்கள் தங்கள் நிலங்களில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர் மற்றும் அவர்களின் குழந்தைகள் பள்ளிகளிலும் பிற கல்வி நிறுவனங்களிலும் சேர்க்கை மறுக்கப்பட்டனர்.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கான முன்னுரிமை உரிமைகள் 1885 ஆம் ஆண்டில், மெட்ராஸ் பிரசிடென்சி அரசாங்கம் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகங்களுக்கான நிதி உதவிக் கொள்கைகளை அறிவித்தது மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு புதிய பள்ளிகளை அரசு நோக்கமாகக் கொண்டது.

இதற்கிடையில், செங்கல்பட்டு மாவட்ட ஆட்சியர் ட்ரேமான்கிரே, செங்கல்பட்டு தாழ்த்தப்பட்ட சமூகங்கள் குறித்த அறிக்கையை சமர்ப்பித்தார். அந்த பகுதிகள்: தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தின் மக்கள் அனைத்து அம்சங்களிலும், குறிப்பாக சமூக—பொருளாதார, கல்வித் துறைகளில் குறைந்த மட்டத்தில் இருந்தனர். அவர்களுக்கு நிலங்கள் மறுக்கப்படுகின்றன. அவர்கள் சொந்தமாக வீடு கட்ட அனுமதிக்கப்படவில்லை. கல்வி வாய்ப்புகள் நிராகரிக்கப்பட்டன. அடிமைகளாக விற்கப்படுகிறார்கள். பல நிலங்கள் தரிசாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. இதனால், அரசுக்கு வருமானம் குறைந்துள்ளது. அரசாங்கத்தின் வருமானத்தை அதிகரிக்க, மக்களுக்கு நிலங்களை பகிர்ந்தளிக்க முடியும்.

அதிகாரிகளின் அறிக்கையில் பல பரிந்துரைகள் உள்ளன. 1892 இல், இந்த அறிக்கை அரசாங்கத்தால் பரிசீலிக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. அதன்படி 12 லட்சம் ஏக்கர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டது. இந்த நிலங்கள் "பஞ்சமி" என்று அழைக்கப்படுகின்றன. தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான பள்ளிகள் "பஞ்சமேர் பள்ளி" என்று அழைக்கப்படுகின்றன. "பஞ்சமர்" என்பது வர்ண அமைப்பு அல்லது சமூகத்திலிருந்து விலக்கப்பட்ட ஒரு நபர். அயோத்திதாசரும், சிங்காரவேலரும், “பஞ்சமர் பள்ளிகளை” “ஆதிதிராவிடர்” பள்ளிகள் என்று அழைக்கலாம். இது வகைக்கு செதுக்கப்பட்ட பாரம்பரிய பெயர் என்பதால்.

1854 ஆம் ஆண்டில், தாழ்த்தப்பட்ட சாதிக் குழுக்களைச் சேர்ந்த குழந்தைகளை அனுமதிக்க எந்தத் தடையும் இருக்கக்கூடாது என்று நீதிமன்றம் உத்தரவு பிறப்பித்தது. எவ்வாறாயினும், சாதி இந்துக்கள் மற்றும் பிற ஆதிக்க சமூகங்கள் நீதிமன்ற நடவடிக்கைகளின் தீர்ப்புக்கு கீழ்ப்படியவில்லை. 1865 ஆம் ஆண்டில், பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றத்தில் இந்தியாவின் மாநிலச் செயலர், தாழ்த்தப்பட்ட சாதிக் குழுக்களைச் சேர்ந்த குழந்தைகளைச் சேர்க்க உத்தரவிட்டார், ஆனால் நிலைமை மாறாமல் உள்ளது.

19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பிரிட்டிஷ் இந்தியா அனைத்துத் துறைகளிலும் பிராமண மேம்பாட்டை ஆதரித்தது, அதேசமயம் சிறுபான்மையினருக்கு கல்வி, சமூகம், அதிகாரம் மற்றும் வேலை வாய்ப்புத் துறைகளில் வாய்ப்புகள் மறுக்கப்பட்டன.

நவீன கல்வி நிறுவனங்களில் படித்த பிராமணரல்லாதோர் மற்றும் சிறுபான்மையினர் (கீழ் சாதியினர்) அரசாங்கத்தின் பக்கச்சார்பான நிலைப்பாட்டில் அதிருப்தி அடைந்தனர். அரசுப் பணிகளில் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்குப் பிரதிநிதித்துவம் வேண்டும் என்று கோரினர்.

1891 ஆம் ஆண்டில் பூர்வீக குடிகளான திருவிதாங்கூர் இராச்சியம் மலையாளி நினைவகத்தை சமர்ப்பித்தது.

1896—ல், 'ஈழவா மெமோரியல்', 'அவர்னா' (வேலைவாய்ப்பு மற்றும் கல்வியில் பிற்படுத்தப்பட்ட சமூகங்களுக்கு' போதுமான வாய்ப்பைக் கோரியது. சாதிய அமைப்பால் பாதிக்கப்பட்டவர்களை ஒழுங்கமைக்க நாராயண குரு தீவிர முயற்சி எடுத்து அவர்களுக்காக கல்வி நிறுவனத்தை நிறுவினார். இத்தகைய இயக்கங்கள் தீவிர மகனில் எழுவதற்கு முன்பே. 1902 ஆம் ஆண்டில், கோலாப்பூர் ராஜா சத்ரபதி சாஹூ முதன்முறையாக பிராமணர் அல்லாதவர்களுக்கு அரசாங்க வேலைகளில் இடஒதுக்கீட்டை அறிமுகப்படுத்தினார்.கிட்டத்தட்ட ஒரே நேரத்தில் மைசூர் ராஜ்ஜியத்தில் 'மில்லர் கமிட்டி' வேலைகளை வகுப்புவாரியாக விநியோகிக்க பரிந்துரைத்தது.

அயோத்திதாசர், சிங்காரவேலர், ரெட்டமலை சீனிவாசன், பிட்டி தியாகராயர், பனகல் ராஜா மற்றும் பலர் உரிய பிரதிநிதித்துவம் கோரியவர்கள். இந்த மக்கள் முன்வைத்த கோரிக்கைகள் 1922 இல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன.

மதராஸ் பிரசிடென்சியின் அனைத்து துறைகளிலும் சமூக அடிப்படையிலான பிரதிநிதித்துவ ஆணை வெளியிடப்பட்டது. இந்த ஆணை 128(2) என்று அழைக்கப்படுகிறது. இந்த உத்தரவை சென்னை மாகாணத்தின் அனைத்து பகுதிகளிலும் அமல்படுத்த வேண்டும் என்று அரசு அறிவித்துள்ளது.தமிழகத்தில் அனைவருக்கும் கல்வி என்ற நோக்கில் எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகள் இந்தியாவின் பிற மாநிலங்களுக்கும் பரவியது. ஜோதிராவ் பூலே, சாவித்திரிபாய் பூலே போன்ற

தலைவர்கள் மகாராஷ்டிராவில் தாழ்த்தப்பட்ட மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகங்களுக்கு கல்வி கற்பதற்காக கடுமையான முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர்.

நீதிக்கட்சி

அலெக்சாண்டர் கார்டோவ் தலைமையிலான ராயல் கமிஷனுக்கு 1913 இல் அதிகமான விண்ணப்பங்கள் அனுப்பப்பட்டன. மெட்ராஸ் பிரசிடென்சி தவிர, ரங்கூன் திரவி சங்கம் மற்றும் பிறரும் கோரிக்கைகளுடன் தங்கள் விண்ணப்பத்தை கமிஷனிடம் சமர்ப்பித்தனர். அனைத்து விண்ணப்பங்களும் பிற்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட மற்றும் மத சிறுபான்மையினருக்கு வேலைவாய்ப்பில் பொருத்தமான பிரதிநிதித்துவத்தை வலியுறுத்துகின்றன.

டாக்டர் நடேசன், பிட்டி. தியாகராயர், டி.எம்.நாயர் ஆகியோர் சிறுபான்மையினர் மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் எரியும் பிரச்சினை குறித்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்க முயன்றனர். ப.தியாகராயர், 1916, டிசம்பர், 1916, பிட்டியில் “பிராமணரல்லாதார் அறிக்கை” என்று எழுதி வெளியிட்டார். தியாகராயர், டி.எம்.நாயர் மற்றும் பலர் பிராமணர் அல்லாத சமூகங்களின் நலனுக்காக தென்னிந்திய லிபரல் கூட்டமைப்பைத் தொடங்கினர். இந்த கூட்டமைப்பால் அவர்களின் எண்ணங்களையும் யோசனைகளையும் வெளிப்படுத்த "நீதி" என்ற இதழ் வெளியிடப்பட்டது. பின்னர், இந்த கூட்டமைப்பு "நீதிக்கட்சி" என்று பிரபலமாக அறியப்பட்டது.

இந்த இயக்கம் கல்வி மற்றும் வேலைவாய்ப்புத் துறைகளில் பிராமணர் அல்லாதவர்களுக்கு வகுப்புவாத பிரதிநிதித்துவத்தை பரப்பியது. 1915 இல், நீதிக்கட்சி உயர்கல்வியில் ஆங்கிலம் மற்றும் சமஸ்கிருதத்தின் ஆதிக்கத்தைக் கண்டித்து ஒரு மனுவை சமர்ப்பித்தது. மேலும் உயர்கல்வியில் தமிழ் மற்றும் பிற மொழிகளை சேர்க்க வேண்டும் என கோரிக்கை விடுத்தனர்.

1917 இல், 54 சங்கங்கள் பிரிட்டிஷ் பேரரசின் பிரதிநிதிகளைச் சந்தித்து, பிராமணரல்லாத சமூகங்கள் மற்றும் பிற சிறுபான்மையினருக்கு "நியாயமான பிரதிநிதித்துவம்" கோரின. மேலும், பல மாநாடுகளின் போது "வகுப்பு பிரதிநிதித்துவம்" கோரப்பட்டது.

மதராஸ் பிரசிடென்சியில் நீதிக்கட்சியின் ஆட்சியின் போது முதல் வகுப்புவாத பிரதிநிதித்துவ ஆணை, வகுப்புவாத பிரதிநிதித்துவத்திற்கான கோரிக்கை தீவிரமான முறையில் பிரதிபலித்தது. நீதிக்கட்சியின் வகுப்புவாதப் பிரதிநிதித்துவத்துக்கான நீண்டகாலப் போராட்டமும், மக்களின் பரந்த ஆதரவும் 1921 இல் இது தொடர்பாக ஒரு தீர்மானத்தை எடுக்க மத்திய அரசை உந்தியது.

இந்தத் தீர்மானம், பிற்காலத்தில் வகுப்புவாத பிரதிநிதித்துவ ஆணை என்று அழைக்கப்பட்டது. இது இந்திய வரலாற்றில் சிவப்பு எழுத்தில் எழுதப்பட்ட நாள், தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர், பல நூற்றாண்டுகளாக ஒடுக்கப்பட்ட மற்றும் சமூக மற்றும் பொருளாதார நிலையில் இருந்து இழந்தவர்கள், சுயமரியாதையுடன் தங்கள்

வாழ்க்கையை நடத்த முழு நம்பிக்கையுடன் இருந்தனர். மற்றும் இந்த ஆணையின் மூலம் கண்ணியம்.

சென்னையில் சட்டப்பேரவை உறுப்பினர் முனுசாமி ஒரு தீர்மானத்தை தாக்கல் செய்தார். தீர்மானம் படிக்கிறது; "குறைந்தபட்ச கல்வித்தகுதி உள்ள பிராமணர் அல்லாதவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு வழங்கப்பட வேண்டும். பிராமணரல்லாதவர்கள் குறிப்பாக, கிறிஸ்தவர்கள், முஸ்லிம்கள் மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் அனைத்து அரசுப் பணிகளிலும் நியமிக்கப்பட வேண்டும். இதற்கு நிரந்தர உத்தரவை சட்டப்பூர்வமாக்க வேண்டும். சம்பளம் ரூ.100க்கு மேல் இருந்தால், இந்த உத்தரவு 75% மக்களை அடையும் வரை 7 ஆண்டுகளுக்கு அமல்படுத்தப்பட வேண்டும். இத்தீர்மானம் தொடர்பாக ஆர்.கே.சண்முகம் கூறுகையில், "இந்த வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டால், எதிர்கால சந்ததியினர் விடுதலையை நோக்கிய நமது உண்மையான முயற்சிகளை உண்மையிலேயே பாராட்டுவார்கள்" என்று கூறினார். இந்தக் கருத்தை ஆதரித்து, டாக்டர்.சி.நடேசன், "எங்கள் மக்களுக்கு நியாயமான பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்படாவிட்டால், நாங்கள் வரி செலுத்த மாட்டோம்" என்று குரல் கொடுத்தார். காங்கிரஸ் கட்சியின் தீவிர ஆதரவாளரான பெரியார், ஈ.வி.ராமசாமி ஆகியோரும் நீதிக்கட்சியின் கருத்துக்களைப் புகழ்ந்தனர். காங்கிரஸ் கட்சியிலும் இதே கோரிக்கையை அவர் தெரிவித்தார்.

1925 ஆம் ஆண்டு காஞ்சிபுரம் காங்கிரஸ் கட்சி மாநாட்டின் போது, கல்வி மற்றும் வேலைவாய்ப்பில் வகுப்புவாதப் பிரதிநிதித்துவம் குறித்து பெரியார் தீர்மானம் நிறைவேற்றினார். பெரியார் தனது தீர்மானத்தை உயர் ஆணையம் நிராகரித்ததால், காங்கிரஸில் இருந்து வெளியேறினார். 1928ல் ஆர்.முத்தையா (நீதிக்கட்சி) தலைமையில் அனைத்து அரசுத் துறைகளிலும் வகுப்புவாதப் பிரதிநிதித்துவம் நிறைவேற்றப்பட்டு அமல்படுத்தப்பட்டது.

முதல் திருத்தம்

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் திறம்பட நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, 1951 இல், திரு. செண்பகராஜன் உயர்நீதிமன்றத்தில் ஒரு வழக்குத் தொடுத்தார்; மருத்துவ சீட் மறுப்பு தொடர்பானது. வகுப்புவாதப் பிரதிநிதித்துவமே தமக்கான பதவி மறுப்புக்குக் காரணம் என்றும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். வகுப்புவாத பிரதிநிதித்துவ ஆணை அரசியல் சாசனத்திற்கு எதிரானது என்றும் அதை கைவிட வேண்டும் என்றும் உயர்நீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்கியது. மேலும், உச்ச நீதிமன்றமும் அதே தீர்ப்புக்கு பக்கபலமாக இருந்தது.

ஜாதி அடிப்படையிலான இடஒதுக்கீடு கொள்கை தீர்ப்பின் காரணமாக கைவிடப்பட்டது. இந்த தீர்ப்புக்கு எதிராக தமிழகம் முழுவதும் போராட்டங்கள் வெடித்தன. இ.வி.ராமசாமி, அரசியலமைப்பு சட்டத்தில் திருத்தம் செய்ய வேண்டும். பெரியார், தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி தலைவர் காமராஜ், பிரதமர் ஜவர்ஹர்லால் நேரு மற்றும் அம்பேத்கர் ஆகியோரின் முயற்சியால், இடஒதுக்கீட்டுக் கொள்கை

நீட்டிப்பு தொடர்பான திருத்தம் செய்யப்பட்டது. இதுவே இந்திய அரசியலமைப்பின் முதல் திருத்தமாகும். இதன் காரணமாக, பிற்படுத்தப்பட்ட மற்றும் பிற சமூகங்கள் இடஒதுக்கீட்டு வாய்ப்பை தக்கவைத்துக் கொண்டன

இந்திய அரசியலமைப்பின் 15 மற்றும் 16 வது பிரிவுகளின்படி, "சமூக மற்றும் பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிய மக்களுக்கு சிறப்பு சலுகைகள் வழங்கப்படலாம்". இந்த விதி இந்திய அரசியலமைப்பில் நேருவை முதல் திருத்தத்துடன் வரச் செய்தது.

அதன்படி, துணைப் பிரிவுகள் 15 (4) மற்றும் 16 (4) அரசியலமைப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. திருத்தத்திற்குப் பிறகு, 1951 முதல் பிற்படுத்தப்பட்ட சமூகங்கள் இடஒதுக்கீட்டுக் கொள்கையின் காரணமாக முறையே 25% மற்றும் கீழ் சாதியினர் 16% பெறுகின்றனர்.

மு.கருணாநிதி தலைமையில் இடஒதுக்கீட்டை விரிவுபடுத்துதல், பிற்படுத்தப்பட்ட சமுதாயத்தினரின் நலன் கருதி சட்டநாதன் தலைமையில் ஆணையம் அமைக்கப்பட்டது. சட்டநாதன் கமிஷன் பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில், 1971ல் பிற்படுத்தப்பட்ட சமூகத்தினர் 31% மற்றும் SC/ST 18% இடஒதுக்கீடு பெற்றனர்.

தமிழ்நாடு அரசின் சமூக நலத்துறை ஒரு ஆணையை வெளியிட்டது (MS எண்.1156, தேதி 02.02.1979). இந்த உத்தரவின்படி, பிற்படுத்தப்பட்ட சமூகத்தினரின் குடும்ப ஆண்டு வருமானம் ரூ.9,000/— ஆக நிர்ணயிக்கப்பட்டது. பின்னர், அந்த உத்தரவு ரத்து செய்யப்பட்டது. பிற்படுத்தப்பட்ட சமூகத்தினருக்கான இடஒதுக்கீடு 31%—லிருந்து 50% ஆகவும், SC/ST—க்கு 18% ஆகவும் உயர்த்தப்பட்ட ஒரு புதிய ஆணை வெளியிடப்பட்டது. மொத்தத்தில், தமிழகத்தில் 68% இட ஒதுக்கீடு அமலுக்கு வந்தது.

1982 ஆம் ஆண்டு எம்.ஜி.ஆர் அரசால் நியமிக்கப்பட்ட ஜே.ஏ.அம்பாசங்கர் தலைமையிலான இரண்டாம் பிற்படுத்தப்பட்டோர் ஆணையம்.

இதன் தொடர்ச்சியாக, 1989ல், பட்டியலின பழங்குடி (எஸ்டி) சமூகத்தினருக்கு தனி இடஒதுக்கீடு வழங்குவது தொடர்பாக உச்ச நீதிமன்றத்தில் மற்றொரு வழக்கு தொடரப்பட்டது.

இந்த வழக்கில், இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் பிற்படுத்தப்பட்ட சமூகம், மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர், பட்டியலிடப்பட்ட ஜாதி மற்றும் பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினர் முறையே 30%, 20%, 18% மற்றும் 1% என்ற தீர்ப்பை வழங்கியது. மொத்த இடஒதுக்கீடும் ஒன்றாக மாற்றப்பட்டு 69% தமிழகத்தில் அமலுக்கு வந்தது.

1992 ஆம் ஆண்டில், உச்ச நீதிமன்றம் 1992 ஆம் ஆண்டில் விதி 16(4) இன் படி அனுமதிக்கப்பட்ட இடஒதுக்கீடுகளின் மொத்த அளவு 50% ஐ தாண்டக்கூடாது என்று தீர்ப்பளித்தது.

1993 இல், தமிழ்நாடு பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர், பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினர் மசோதா, 1993 சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்டது (1994 இன் சட்டம் 45).[15][14] இந்த மசோதா குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுக்கு அனுப்பப்பட்டது.

தமிழக அரசின் சட்டம், அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் ஒன்பதாவது அட்டவணையில் இடம் பெறும்

1994 இன் தமிழ்நாடு இடஒதுக்கீடு சட்டம், கல்வி நிறுவனங்களில் 69 சதவீத இடங்கள் மற்றும் அரசுப் பணிகளில் பதவிகளை கட்டாயமாக்குகிறது, 1994 இன் அரசியலமைப்பு (எழுபத்தி ஆறாவது திருத்தம்) சட்டத்தின் மூலம் நீதித்துறை மறுஆய்வில் இருந்து பாதுகாக்க ஒன்பதாவது அட்டவணையில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்நாட்டில் 69% இடஒதுக்கீட்டின் கலவை பின்வருமாறு: பிற்படுத்தப்பட்ட சாதியினர் (BC) 30% இடஒதுக்கீட்டிற்கு தகுதியானவர்கள் (26.5% + 3.5% முஸ்லிம்களுக்கு உள் இட ஒதுக்கீடு) BC முஸ்லிம்கள் BC களின் ஒரு பகுதியாக இருந்தனர், ஆனால் இது இவ்வாறு செதுக்கப்பட்டது. 2007 ஆம் ஆண்டில் ஒரு தனி துணைப்பிரிவு. பெரும்பாலான பிற்படுத்தப்பட்ட சாதிகள் (எம்பிசிக்கள்) 20% இடஒதுக்கீடுகளுக்குத் தகுதியுடையவர்கள், மாநிலத்தில் உள்ள பட்டியலிடப்பட்ட சாதியினர் 18% இடஒதுக்கீடு மற்றும் பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினர் 1%

மத்திய அரசில் இட ஒதுக்கீடு:

வில்லியம் ஹண்டர் மற்றும் ஜோதிராவ் பூலே ஆகியோர் 1882 இல் சாதி அடிப்படையிலான இடஒதுக்கீடு முறையை முதலில் உருவாக்கினர்.

இன்று இருக்கும் இடஒதுக்கீடு முறை, அதன் உண்மையான அர்த்தத்தில், 1933 இல் பிரிட்டிஷ் பிரதமர்—மந்திரி ராம்சே மெக்டொனால்டு 'கம்யூனல் விருதை' வழங்கியபோது அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

இந்த விருது முஸ்லீம்கள், சீக்கியர்கள், இந்திய கிறிஸ்தவர்கள், ஆங்கிலோ—இந்தியர்கள், ஐரோப்பியர்கள் மற்றும் தலித்துகள் ஆகியோருக்கு தனித் தொகுதிகளை வழங்க ஏற்பாடு செய்தது.

நீண்ட பேச்சுவார்த்தைகளுக்குப் பிறகு, காந்தியும் அம்பேத்கரும் 'பூனா ஒப்பந்தத்தில்' கையெழுத்திட்டனர், அதில் குறிப்பிட்ட இடஒதுக்கீடுகளுடன் ஒரே இந்து வாக்காளர்கள் இருக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, ஆரம்பத்தில் SC மற்றும் ST களுக்கு மட்டுமே இட ஒதுக்கீடு வழங்கப்பட்டது.

மண்டல் கமிஷன் பரிந்துரையின் பேரில் 1991 ஆம் ஆண்டு OBC கள் இடஒதுக்கீட்டின் வரம்பில் சேர்க்கப்பட்டனர்.

மண்டல் கமிஷன்:

அரசியலமைப்பின் பிரிவு 340 வழங்கிய அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தி, குடியரசுத் தலைவர் பிபி மண்டல் தலைமையில் 1978 டிசம்பரில் ஒரு பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பு ஆணையத்தை நியமித்தார்.

இந்தியாவின் “சமூக மற்றும் கல்வியில் பின்தங்கிய வகுப்பினரை” வரையறுப்பதற்கான அளவுகோல்களைத் தீர்மானிப்பதற்கும், அந்த வகுப்பினரின் முன்னேற்றத்திற்காக எடுக்கப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகளைப் பரிந்துரைக்கவும் இந்த ஆணையம் உருவாக்கப்பட்டது.

மண்டல் கமிஷன், இந்தியாவின் மக்கள் தொகையில் தோராயமாக 52 சதவீதம் ஓபிசிக்கள் உள்ளனர், எனவே அவர்களுக்கு 27% அரசு வேலைகள் ஒதுக்கப்பட வேண்டும் என்று முடிவு செய்தது.

சமூக, கல்வி மற்றும் பொருளாதார பின்தங்கிய நிலைக்கான பதினொரு குறிகாட்டிகளை ஆணையம் உருவாக்கியுள்ளது.

இந்துக்களில் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரைக் கண்டறிவதைத் தவிர, இந்துக்கள் அல்லாத பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரையும் (எ.கா., முஸ்லிம்கள், சீக்கியர்கள், கிறிஸ்தவர்கள் மற்றும் பௌத்தர்கள்) ஆணையம் அடையாளம் கண்டுள்ளது.

இது 3,743 சாதிகளின் அகில இந்திய இதர பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் (OBC) பட்டியலையும், 2,108 சாதிகளைக் கொண்ட தாழ்த்தப்பட்ட "தாழ்த்தப்பட்ட பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர்" பட்டியலையும் உருவாக்கியுள்ளது.

இந்திரா சாவ்னி V. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா (1992)

Indra Sawhney v. Union of India (1992) வழக்கில் நீதிமன்றம் 16(4) இன் நோக்கம் மற்றும் அளவை ஆய்வு செய்தது.

பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான 27 சதவீத இடஒதுக்கீட்டை உறுதி செய்த உச்ச நீதிமன்றம், உயர் சாதியினரிடையே பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிய வகுப்பினருக்கு 10% அரசு வேலைகளை ஒதுக்கும் அரசாணையை ரத்து செய்தது.

அதே வழக்கில் உச்ச நீதிமன்றமும் ஒருங்கிணைந்த இடஒதுக்கீடு பயனாளிகள் இந்திய மக்கள் தொகையில் 50 சதவீதத்திற்கு மிகாமல் இருக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையை உறுதி செய்தது.

இந்த தீர்ப்பு மற்றும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான இடஒதுக்கீடு ஆரம்ப நியமனங்களுக்கு மட்டுமே வழங்கப்பட வேண்டும் மற்றும் பதவி உயர்வுகளுக்கு நீட்டிக்கப்படக்கூடாது என்ற விதியின் மூலம் 'கிரீமி லேயர்' என்ற கருத்தும் நாணயத்தைப் பெற்றது.

இடஒதுக்கீட்டின் பயனாளிகள் பட்டியலில் இருந்து OBC களின் கிரீமி லேயர் நீக்கப்பட வேண்டும் என்று நீதிமன்றம் கூறியுள்ளது.

16(4A) பிரிவை அறிமுகப்படுத்திய 77 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தை நாடாளுமன்றம் நிறைவேற்றியது .

பொது வேலைவாய்ப்பில் சமூகங்கள் போதுமான அளவு பிரதிநிதித்துவம் பெறவில்லை என்றால், பொதுப் பணிகளில் பதவி உயர்வுகளில் SC மற்றும் ST க்கு ஆதரவாக இடங்களை ஒதுக்கீடு செய்யும் அதிகாரத்தை கட்டுரை மாநிலத்திற்கு வழங்குகிறது.

EWS முன்பதிவு

இந்திய மத்திய அரசு சமீபத்தில் EWS இடஒதுக்கீட்டை அறிமுகப்படுத்தியது.

அரசு வேலைகள் மற்றும் கல்வி நிறுவனங்களில் பொதுப் பிரிவினரிடையே பொருளாதார ரீதியாக நலிவடைந்த பிரிவினருக்கு (EWS) 10% ஒதுக்கீடு வழங்கப்படுகிறது. இந்திய அரசியலமைப்பில் (103 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம், 2019) அதற்கான உட்பிரிவுகளைச் சேர்ப்பதன் மூலம் இது செய்யப்படுகிறது.

பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றம்:

பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் (SC) மற்றும் பழங்குடியினர் (ST) இந்திய நாடாளுமன்றம் (மக்களவை), மாநில சட்டமன்றங்கள் (பேரவை) மற்றும் நகர்ப்புற மற்றும் கிராமப்புற அளவிலான அமைப்புகளில் இட ஒதுக்கீடு பெற்றுள்ளனர். தனித்தனி வாக்காளர்கள் இல்லாமல், ஒரு தொகுதியில் உள்ள அனைத்து வாக்காளர்களும் இந்த ஒதுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றனர். SC மற்றும் ST சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பொது (ஒதுக்கீடு அல்லாத) இடத்துக்கு போட்டியிட தடை இல்லை. பலவீனமான, ஒதுக்கப்பட்ட, குறைவான பிரதிநிதித்துவம் மற்றும் சிறப்பு பாதுகாப்பு தேவை என்று கருதப்படும் குழுக்களின் அரசியல் பங்கேற்பைப் பாதுகாக்கும் நோக்கத்துடன், இந்திய அரசியலமைப்பு 1950 இல் இந்த அமைப்பை நிறுவியது.

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 330வது பிரிவு மற்றும் 1951 ஆம் ஆண்டின் மக்கள் பிரதிநிதித்துவச் சட்டத்தின் 3வது பிரிவின்படி, லோக்சபாவில் பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கான இடங்கள் மாநிலத்தில் உள்ள பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினரின் விகிதத்தின் அடிப்படையில் ஒதுக்கப்படுகின்றன. மாநில மக்கள் தொகை.

இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் மக்களவையில் (கீழ்சபை) பிரதிநிதிகளை இந்தியாவிலேயே ஆங்கிலோ—இந்தியன் குழு மட்டுமே கொண்டிருந்தது. அரசியலமைப்பின் 331வது பிரிவு இரண்டு ஆங்கிலோ இந்தியர்களை மக்களவைக்கு பரிந்துரைக்க அனுமதிக்கிறது. அகில இந்திய ஆங்கிலோ—இந்தியன் சங்கத்தின் முதல் மற்றும் நீண்ட காலம் தலைவராக இருந்த ஃபிராங்க் ஆண்டனி, ஜவஹர்லால் நேருவிடம் இருந்து இந்த அதிகாரத்தைப் பெற்றார். அரசியலமைப்பில் உள்ள இந்த

விதியின்படி இரண்டு ஆங்கிலோ இந்தியர்களை மக்களவைக்கு நியமிக்க ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் உள்ளது.

104 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம் – 2020

இந்தச் சட்டம் மக்களவை மற்றும் மாநில சட்டப் பேரவைகளில் ஆங்கிலோ–இந்தியர்களுக்கான இட ஒதுக்கீட்டை நிறுத்தியது மற்றும் எஸ்சி மற்றும் எஸ்டிகளுக்கான இடஒதுக்கீட்டை பத்து ஆண்டுகள் வரை நீட்டித்தது.

பிரிவு 243D ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்திலும் SC மற்றும் ST களுக்கு இட ஒதுக்கீடு வழங்குகிறது.

பிரிவு 233T ஒவ்வொரு நகராட்சியிலும் SC மற்றும் ST களுக்கு இட ஒதுக்கீடு வழங்குகிறது.